

Sygn. akt III KS 58/22

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 18 października 2022r.

w sprawie **E. Z.**

oskarżonej o czyn z art. 284 § 1 k.k. i in.

skargi obrońcy

na wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 2 czerwca 2022r., sygn. akt IV Ka 536/22,

uchylający wyrok Sądu Rejonowego dla Krakowa - Krowodrzy w Krakowie z dnia 28 grudnia 2021r., sygn. akt II K 514/21

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

1) oddalić skargę,

2) obciążyć oskarżoną E. Z. kosztami postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Skarga obrońcy oskarżonej nie jest zasadna.

Zgodnie z treścią art. 437§2 k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439§1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Powiązanie tego przepisu z treścią art. 539a§3 k.p.k., w którym wymieniono podstawy tego środka zaskarżenia, jednoznacznie wskazuje, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się wyłącznie do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem I lub II instancji,

zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, albo doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. lub też konieczne jest przeprowadzenie na nowo w całości przewodu sądowego (*vide*: uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018r., sygn. akt I KZP 13/17 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017r., sygn. akt IV KS 6/16). Z powyższego wynika również, że uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego winno jednoznacznie wskazywać, która z przesłanek określonych w art. 437§2 k.p.k. była podstawą uchylenia wyroku sądu I instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Z uzasadnienia zaskarżonego skargą wyroku jednoznacznie wynika, że Sąd Okręgowy podzielił argumentację zaprezentowaną w apelacji Prokuratury Rejonowej.

Wyraża się to w jednoznacznym stwierdzeniu, że zarzut apelującego zasługuje na uwzględnienie – pkt 3.1 formularza.

Jednocześnie nie ma konieczności uzupełniania dla potrzeb powyższej konstatacji postępowania dowodowego, skoro rzecz sprowadza się do odmiennej oceny wypełnienia znamion przestępstwa z art. 284§1 k.k. Sąd Okręgowy stanął tu na stanowisku, że do dokonania przywłaszczenia prawa majątkowego nie jest niezbędne sfalszowanie dokumentu stwierdzającego owo prawo, ale wystarczające jest świadome posłużenie się takim sfalszowanym dokumentem. Taka konkluzja wprost doprowadziła ten Sąd do wniosku, że możliwe jest przypisanie sprawstwa w tym zakresie oskarżonej, czemu jednak na przeszkodzie stoi reguła *ne plus*.

W konsekwencji powyższego, jako podstawę uchylenia zaskarżonego wyroku słusznie wskazano art. 454§1 k.p.k.

Jak podniesiono wyżej, w postępowaniu skargowym nie jest rolą Sądu Najwyższego ocena prawidłowości wykładni prawa dokonanej przez Sąd II instancji, wystarczające jest natomiast stwierdzenie, że spełnione zostały przesłanki z art. 437§2 k.p.k. i racjonalne wykazanie, jakie ustalenia doprowadziły ten Sąd do takiego wniosku. Takie elementy z pewnością znalazły się w uzasadnieniu wyroku Sądu Odwoławczego w niniejszej sprawie.

W świetle powyższego skarga nie mogła zostać uznana za zasadną.

Z przytoczonych wyżej względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[as]